

Za mamico!

Janček je stopil na vežni prag in se je zjokal. Težko mu je bilo pri srcu, kot človeku, ki je izgubil najdražje na svetu. In Janček je izgubil mnogo, mnogo . . .

Potegnil je čepico globoko nad oči, da bi skrila solze, ki so mu polzele po bledih licih, in je šel . . . Žalostno je sijalo solnce na nebu. Tam na daljnem vzhodu so se kopicili sivi oblaki, preprezali nebesni svod, in žalostno solnce je boljbolj tonilo v oblake. Čudna tišina je legla nad vas. Ljudje so vprašujoče zrlji proti nebu in zmajevali z glavami.

Le Janček ni gledal proti nebu. Šele ko je solnce zakrila prva plast oblakov, si je obrisal oči in je pogledal izpod klobuka. Prišla mu je nasproti sosedova hčerka, s korbico v roki in v njej pomladnje rože za Marijin oltarček. Janček jo je pogledal in je šel mimo. Sosedova hčerka pa je postala in je zrla za njim. Smilil se ji je, ker je videla, da joka.

„Janček, počakaj, ti dam šmarnic . . . Janček!“ Slišal je, pa se ni okrenil, ker ga je bilo sram. Nikdar še ni jokal vpricho nje.

Deklica je stopila še par korakov za njim in ga je klicala, a ker se ni oglasil, ga je pustila. Janček je potegnil klobuk še tesneje na oči ter stopal hitreje. Tedaj pa se je zopet prikazalo žalostno solnce izza oblakov. Okna vaških hiš so zablestela, in jabolko na zvoniku je zažarelo . . .

Zaklenkal je zvon v visoki lini, da je odmevalo otožno preko dobrav. Lahen veter je potegnil, in jadrno so plavali sivi oblaki čez nebo. Solnce je zasijalo, pa se je zopet skrilo in zlato jabolko na zvoniku je ugasnilo.

Janček je stopil v cerkev. Svetniki s stranskih oltarjev so gledali vanj tako začudeno, in dečku se je zdelo, kakor da živé. Pobožno se je poklonil pred vsakim, pred vsakim oltarjem je pokleknil in tudi pred kip Marijin. Lica so se mu posušila, in nebeška blaženost je zatrepetala v njegovem srcu. Nebeška blaženost pa se je razlila tudi po njegovih licih, in rajska zadovoljnost mu je zablestela v očeh. S svetim strahom je povzdignil Janček drobne in koščene ročice proti nebeški Materi, ki se mu je tako prijazno in zaupno smehljala raz oltar. Kroginkrog njenega lepega kipa so dehtele rože v pisanih lončkih, pod njenimi nogami pa je brlela svetilka z rumenim plamenom ter razsvetljevala nebeški obraz Devici.

Janček je v nebeški blaženosti pozabil na vse in je neprestano gledal v sveti kip. Zdelo se mu je, da se smehlja nebeška Gospa, da ga vabi z očmi, da ga kliče k molitvi . . . in Janček je trdneje sklenil roke in šepetal gorko in vdano molitev Marijino. Zgenil se je kip, zaživele so oči, ustnice so se premikale — Marija na oltarju je oživelala, in Janček je molil sveto in pobožno . . .

Zaskripalo je nekaj za cerkvenimi durmi, tam pod stolpom. Janček se je stresnil in se je ozrl naokrog, pa zopet pogledal v oltar. Nič več se ni smehljala nebeška Gospa, ampak zrla je resno, roke sklenjene na prsih in ustnice stisnjenje. Tam zgoraj v zvoniku pa je razvonilo, in votli glasovi so odmevali po božjem hramu ter motili sveto tišino.

„Čemu zvoni?“ je mislil Janček, in postalo mu je zopet tako težko pri srcu. Biserna solza mu je pripolzela na lice . . . ah, Janček se je prestrašil te solze!

„Kajne . . . sveta Marija, mati božja . . . kajne, saj ni res? Mamica je zdrava in se smeje veselo, ker je zunaj pomlad . . . Samo trudna je, pa je šla ležat in se je napravila v najlepšo obleko, v roke pa je vzela molek, da bo molila k tebi, Marija . . .“ In Janček se je potolažil, in solza se mu je posušila. Še enkrat se je ozrl zaupljivo, s pritajenim strahom v Marijo, ki se mu je nasmehljala tako prijazno, pa je odhitel iz cerkve. Na cesti je dohitel cerkovnika, starega moža, ko je počasi stopal od cerkve.

Cerkovnik je zrl za utolaženim dečkom, in v njegovem srcu je vstala dobrodušna želja: „Bog te preskrbi, sirota!“ Zavil je v župnišče tik ceste, in pripolzele so mu solze na uvela lica. To so bile solze usmiljenja, ki jih tako malo pozna trdi svet.

Janček pa ni videl solz cerkovnikovih. Bilo mu je sladko pri srcu. Še vedno je mislil na smehljajoče lice Marijino, na njene šepetajoče ustnice, na njene zaupne oči . . . in ničesar hudega mu ni prišlo na misel. Spomnil se je tudi svoje ljubljene mamice doma: Trudna je in leži, črn molek ima v rokah, ob glavi pa gorita dve sveči — kakor ob praznikih v cerkvi. In dobra mamica je vesela in zadovoljna, ker je zunaj pomlad . . .

Stopil je čez prag, stopil v izbo. Tekel je povedat dobri mamici, da je bil v cerkvi in da je molil. Ali mamica se ni zmenila zanj.

„Mamica, za vas sem tudi molil . . . slišite?“

Mamica se ni zmenila zanj . . .

„Ali spite, mamica? . . . Saj ne spite, ker se smejete.“

Mamica se je smehljala z grenkim nasmehom. Pogledala pa ni sinku v obraz. Nič več je ni Janček nadlegoval z vprašanji. Šel je na travnik in je trgat rože Mariji. „Mamica jih ponesó“ — tako je mislil — „na njen oltar, ker je uslišala mojo molitev in jim je dala zdravje.“ — —

Sirotni otrok! Marija je pač uslišala tvojo molitev in je podelila dobri mamici zdravje in veselje in večno srečo v nebesih . . . *A. P. ĩrigorjev.*

Škrjančku.

Čez dobrovo tiho
Pesem se glasi,
Ej, škrjanček drobni
Pesem gostolí.

Ej, škrjanček drobni,
Le radostno poj,
Razveseli s sladkim
Spevom srček moj!

Sokolov.

